

Dění událostné

Dění nemůžeme redukovat na sérii aktuálních okamžiků (tzv. jsoucností), protože jakési dění musíme předpokládat i pro sféru budoucnosti, tj. toho, co ještě není; v této sféře žádné aktuální okamžiky nejsou, protože tam není ani žádná přítomnost (leč v tom smyslu, že ono „ještě nejsoucí“ je už nějak „při tom“, když se něco aktuálně děje (stává) a když se tímto aktuálním děním připravuje něco dalšího, co má teprve přijít. Jestliže budoucnost jako to, co „ještě není“, je alespoň zčásti – tedy jako „vlastní budoucnost“, tzv. „budost“ – „při tom“, co se právě teď děje a jak se to děje, nemůže to být na tom, co se právě děje (ani na tom, co se už stalo, ale už se aktuálně neděje, tedy na „bylosti“) bez jakéhokoli zájmu, a to znamená, že nemůže zůstat netečně a beze změny, tedy neměnit se (i když ovšem ty změny nejsoucího je třeba velice pečlivě odlišovat ode všech změn jsoucího). A stejně tak nemůžeme ani to, co se už stalo (tedy onu „bylost“ události) považovat za jednou definitivně nastalé a dále už neproměnné, protože nějakým způsobem bude stále přitahováno k tomu, co se aktuálně právě děje a bude tím i nějak ovlivňováno, bude se ukazovat v nové, možné „pravém“ světle, tak, jak ve chvíli, kdy bylo „aktuální“, vidět nebylo (a možné ani nebylo možno je tak vidět).

(Písek, 031027-3.)